

Η ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΗ «ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑ» ΤΩΝ ΕΝΟΠΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Προοίμιο

Στην Άπω Ανατολή, φιλοσοφικά, συμβολίζουν την ευτυχία του κάθε ανθρώπου με έναν αριθμό, που μεγαλώνει ανάλογα με τα αγαθά που κατέχει και απολαμβάνει, π.χ. εάν κάποιος επιθυμεί και διαθέτει μεγάλη φήμη βαθμολογείται με 10. Εάν διαθέτει και πλούτη, τότε αυξάνεται στο 100. Εάν μπορεί και κάνει ταξίδια, γίνεται 1000. Εάν έχει πολλούς φίλους 10000 κ.ο.κ. Κάθε φορά που αποκτιέται ένα αγαθό προστίθεται ένα μηδενικό στο τέλος και ο αριθμός της ευτυχίας μεγαλώνει και μπορεί να γίνει τεράστιος π.χ. 1000000.... Η **μονάδα στην αρχή του αριθμού**, όμως, παριστάνει την **υγεία**, τουτέστιν την ύπαρξη του ίδιου του ανθρώπου. Παρατηρούμε εύκολα ότι εάν υπάρχει η μονάδα, τότε τα μηδενικά προσauξανουν κάθε φορά την ευτυχία, εάν όμως εκλείψει η υγεία, τότε όλα τα αγαθά, είναι άνευ αξίας.

Εάν το παράδειγμά μας εφαρμοστεί στην **περίπτωση της Πατρίδας αμέσως διαπιστώνεται ότι εάν η Πατρίδα δεν έχει υπόσταση, τότε όλα τα αγαθά είναι απλά μηδενικά.**

Εισαγωγή

Για να έχει υπόσταση **ένας ζωντανός οργανισμός**, (από το νουκλεοτίδιο, μέχρι τη Συνομοσπονδία Κρατών), πρέπει να συντρέχουν τρεις βασικές συνθήκες:

- Τα **συστατικά όργανα να λειτουργούν** με σχετική ελευθερία στο δικό τους ζωτικό χώρο και να έχουν αρμονική συνοχή **συντονισμένα μέσα στο όλο.**
- **Ένα περίβλημα να εξασφαλίζει το όλον**, που έχει την ικανότητα **αυτοοργάνωσης και**
- **Το περίβλημα να επιτρέπει την επικοινωνία με το περιβάλλον.**

Εάν ένας από τους τρεις παράγοντες εκλείψει **ο οργανισμός νεκρώνεται.**

Το πώς αναπτύσσεται η **αυτοοργάνωση** είναι πολύ δύσκολο να προσδιορισθεί. **Ο πιο πολύπλοκος αυτοοργανούμενος οργανισμός είναι ο ανθρώπινος εγκέφαλος** με περισσότερους από εκατό πενήντα δισεκατομμύρια νευρώνες και περισσότερες από εξακόσια δισεκατομμύρια συνάψεις! Και όμως, όταν δεν έχει σοβαρές διαταραχές, λειτουργεί αρμονικά αναβλύζοντας το ανθρώπινο πνεύμα.

Οι ανθρώπινες κοινωνίες είναι τα πιο πολύπλοκα σύνολα επί της Γης, καθόσον ποτέ, σχεδόν, δεν επιτυγχάνεται αρμονική συλλειτουργία των μελών λόγω ετερογενών βουλήσεων. Γι' αυτό ακριβώς πολύ ενωρίς οι άνθρωποι αντιλήφθηκαν την ανάγκη να οργανώσουν την κοινωνική τους ζωή σε ομάδες - πυρήνες, όπως οικογένεια, φυλή, έθνος κ. λπ.

Η ελληνική γλώσσα χρησιμοποιεί για αυτούς τους πυρήνες την περίφημη **έννοια εστία**, την οποία οι πρόγονοί μας τίμησαν και ως θεά. Εστία είναι ο χώρος μέσα στο σπίτι, ο οποίος χρησιμεύει για θέρμανση.

Σημερινό παγκοσμιοποιημένο σκηνικό

Στο σημερινό παγκόσμιο σκηνικό, με την οικονομική παγκοσμιοποίηση και τις πολλαπλές παγκοσμιότητες νιώθουμε ότι **μάς αγκαλιάζει ένα γιγαντιαίο πλανητικό στραγγαλιστικό χωροδικτύωμα, που συνίσταται από κάθε είδος συμφέροντα και επιρροές. Οι οικογένειες, οι φυλές είναι υπερβολικά ευάλωτες και**

δύσκολα ανθίστανται στην εξωτερική πίεση. Έτσι, ουσιαστικά **αφανίζεται ο άνθρωπος ως πρόσωπο**.

Αλλά και τα έθνη-κράτη αλλοιώνονται σημαντικά από πλευράς αυτονομίας τους, καθόσον εξαρτώνται από τις επιρροές ισχυρότερων παραγόντων, που είναι ανεξέλεγκτοι. **Μόνον η ουσιαστική οντότητα της Πατρίδας είναι δυνατόν να αποτελέσει ανθρώπινη εστία.**

Πατρίδα: Είναι η διευρυμένη **μεγάλη οικογένεια**, όπου το άτομο διαμορφώνεται ως πρόσωπο **εκεί** γίνεται το μεγαλύτερο συνειδητό πλάτεμα του ε-αυτού μας με βαθύτερο ρίζωμα στο Ν χρόνο και στην ιστορία.

Η **ελληνική γλώσσα** σηματοδοτεί την έννοια της **Πατρίδας**, ως την ωραιότερη σύνθεση –ετυμολογικά– των κοινών ρόλων του πατέρα και μητέρας, την πατρική αυστηρότητα και ισχύ μαζί με μητρική αγάπη και φροντίδα.

Η εξασφάλιση της υπόστασης της Πατρίδας σημαίνει ότι το συμφέρον του όλου υπερτερεί του ατομικού. Ύπατος εξουσιαστής είναι ο Νόμος, ο μόνος, που εξασφαλίζει τα ανθρώπινα και πολιτικά δικαιώματά μας, την ελευθερία μας, αφού και εμείς τηρούμε τις υποχρεώσεις μας φυσικά. Με ευπείθεια τηρούμε τους νόμους της και δεν νομιμοποιούμαστε να τους παραβιάζουμε, επειδή κάποιος άλλος τους παραβιάζει. Αναθέτουμε την εξουσία στους ικανούς, που υπηρετούν το ευρύτερο συμφέρον της Πατρίδας, οπότε ωφελοούνται οι πολλοί. **Τα όρια της Πατρίδας μας φθάνουν στα σύνορα, αλλά η αξιοπρέπεια της μεταδίδεται σε όλη την Οικουμένη.**

Η Πατρίδα, ως οντότητα κινδυνεύει, όπως και κάθε ζωντανός οργανισμός, όταν: εσωτερική συνοχή διαταραχθεί ή αποκοπούν οι δεσμοί με το ευρύτερο περιβάλλον ή διαρραγεί ανεπανόρθωτα το εξωτερικό περίβλημα (τα σύνορά της).

Η **Δημοκρατία**, η οποία ως πολίτευμα τείνει να επικρατήσει, τουλάχιστον ονομαστικά, σε ολόκληρο τον Πλανήτη μας συνιστά την πιο λεπτή (ελληνική) επινόηση του ανθρώπινου πνεύματος για την κοινωνική ζωή, καθόσον δημιουργεί συνθήκες αποκέντρωσης και διάχυσης της εξουσίας. Είναι το πιο ευαίσθητο σύστημα. Απαιτεί από τους πολίτες για τη σωστή λειτουργία της, περισσότερα από όσα εκείνοι μπορούν ή διατίθενται να δώσουν, εάν δεν καλλιεργηθούν με αντίστοιχη ολιστική παιδεία. Δεν έχει αποκρυσταλλωθεί ένα ιδεώδες πρότυπο, το οποίο μπορεί να ικανοποιήσει όλες τις επιθυμίες των πολιτών με δικαιοσύνη. Έτσι προκαλούνται εσωτερικές τριβές που οδηγούν ακόμη και στην αυτοκαταστροφή. Η Δημοκρατία δεν επιβάλλεται. Είναι η πιο ευαίσθητη ανάδυση μιας ευνομούμενης και αρμονικής Κοινωνίας. Απαιτεί πολίτες σώφρονες και αγαθούς, ώστε να δικαιούνται μερίδιο στη διακυβέρνηση της χώρας. Δημοκρατία δεν σημαίνει μακαριότητα, ηρεμία και ακινησία. Ποτέ οι δημοκρατικές κατακτήσεις δεν είναι απόλυτα προστατευμένες!

Η **αγωγή του πολίτη**, (πολιτειότητα (polity)) στη μαζική κοινωνία μας είναι σχεδόν ανύπαρκτη και έχει αφεθεί στην αδιάκριτη δικαιοδοσία των ΜΜΕ και της ανεύθυνης διάδοσης πληροφοριών. Ταυτόχρονα, η **υπερβολική εξειδικευμένη γνώση**, ως συνέπεια της πολυπλοκότητας της σημερινής κοινωνικής ζωής, προκάλεσε θύλακες ανευθυνότητας για τον μέσο πολίτη. Έτσι προκλήθηκε ένας **άκρατος εγωτισμός** και η ψευδαίσθηση ότι όλα είναι γνωστά σε όλους και όλοι είμαστε ίσοι και ικανοί για όλα! Επιδιώκεται πρώτιστα η ατομι-

κή απόλαυση και ηδονή. Λησμονείται το βασικότερο ότι στη δημοκρατική **συμβίωση όλοι μας έχουμε ένα μέρος ευθύνης** για τη λειτουργία της Πολιτείας, εκτελώντας τα καθήκοντά μας και βοηθώντας τους αρμοδίους στο Νόλο τους. Δεν αρκεί το ασφαλές όριο της κριτικής για τις παραλείψεις των αρμοδίων. **Το πώς πρέπει να υπερισχύσει του γιατί!**

Εθνική Άμυνα: Για κάθε αγαθό υπάρχουν οι ειδικοί, αλλά η φροντίδα ανήκει σε όλους μας. Έτσι και για την Εθνική Άμυνα έχουμε του λειτουργούς της (Μόνιμα Στελέχη), αλλά η ευθύνη **βαρύνει όλους μας**. Η Πολιτεία λειτουργεί ως ενιαίος οργανισμός, έστω και εάν στηρίζεται σε επιμέρους εξειδικευμένους θεσμούς. Η σωστή και εναρμονισμένη λειτουργία του κάθε θεσμού επηρεάζει το Όλον. **Η Εθνική Άμυνα είναι απόλυτα καθολικό αγαθό**. Χωρίς υγιές κοινωνικό, οικονομικό, παιδευτικό στοιχείο δεν νοείται **Εθνική Άμυνα** που αρχίζει από το ίδιο το άτομο και ολοκληρώνεται στις Μονάδες των συνόρων και στα Γενικά Επιτελεία. **Το στράτευμα δεν συνιστά μια ξεχωριστή ομάδα, αλλά είναι αυτός ο ίδιος ο Λαός**. Ειδικά στις Χώρες που αντιμετωπίζουν κινδύνους ακεραιότητας και δεν έχουν την οικονομική πολυτέλεια για μισθοφορικό στρατό, όπως η δική μας Πατρίδα, ο πιο κρίσιμος και μοναδικός παράγοντας **είναι ο ανθρώπινος πλούτος**.

Στρατιωτική Θητεία: Αποστολή του Στρατού στην ειρήνη είναι να προετοιμάζει τους νέους μας για την κρίσιμη ώρα της μάχης. Η στρατιωτική εκπαίδευση, απλά ως ενημέρωση και εκμάθηση χειρισμού του οπλισμού είναι το ελάχιστο έργο και θα αρκούσε ένας μικρός χρόνος στράτευσης. Αυτή η εσφαλμένη αντίληψη, δυστυχώς, επικρατεί και από εκεί απορρέει το α-νόητο ερωτηματικό: γιατί «να υπηρετούν τόσους μήνες τα παιδιά μας και να χάνουν πολύτιμο χρόνο από τη σταδιοδρομία τους»; **Δεν είναι χαμένος χρόνος! Παραβλέπεται η ύψιστη αποστολή της κορυφαίας φάσεως της ανθρώπινης αγωγής η στρατιωτική αγωγή, η οποία, ως προσωπική ενεργητική συμμετοχή στο ύπατο αγαθό της ελευθερίας την καθιστά πρώτιστη δημοκρατική αξία**.

Επιγραμματικά κατά φάση της στρατιωτικής αγωγής συμβαίνει: **Μέσα σε ένα ιδιάζον κλίμα, πολύ διαφορετικό από το σπιτικό και οικογενειακό, αναπτύσσεται η προαίρεση και η προθετικότητα για ευθύνη του νέου, λόγω της ορμέμφυτης ανθρώπινης ιδιότητας της κοινωνικότητας (μίμησης). Προκαλείται μια έντονη συγκινησιακή ενεργοποίηση του συναισθηματικού του χώρου. Ταυτόχρονα αφυπνίζεται ο συνειδησιακός χώρος, καθόσον βρίσκεται μπροστά στη σκληρή πραγματικότητα της ευθύνης. Δια του παραδείγματος των μελών της ομάδας και με τη συνδρομή του εκπαιδευτή - ανδραγωγού καλλιεργείται η ευγενής άμιλλα και η ηθική συνείδηση, οπότε αναπτύσσεται η βούληση για προσφορά μέχρι την αυτοθυσία**.

Με τη στρατιωτική αγωγή ο νέος αναπτύσσει την αυτοσυνειδησία, αυτοπεποίθηση. Συνειδητοποιεί την έννοια και την αξία της Πατρίδας και νιώθει άξιος να συμβάλει στην ελευθερία της. Έτσι πλαταίνουν τα στενά ατομικά του όρια μέχρι και την αιωνιότητα του Έθνους. Καλλιεργείται η ενσυνείδητη πειθαρχία. Μέχρι εκείνη τη στιγμή οι άλλοι του υπαγόρευαν το τι πρέπει να κάνει. Τώρα πια είναι εκείνος, οποίος συνειδητά αποφασίζει. Καθίσταται ένας ικανός μαχητής του πολέμου και της ζωής. Τότε νιώθει την Πατρίδα ως Οικογένειά του.

Σχολιασμός

Η Πατρίδα είναι αρμονική σύνθεση τεράστιας ποικιλότητας σε ενότητα. Ο άμεσα ορατός εξωτερικός κίνδυνος από ένστικτο αυτοσυντήρησης μας, συσπειρώνει. Τα ατομικά συμφέροντα αναστέλλονται σε σημαντικό βαθμό. Ο Λαός χαλυβδώνεται και εάν υπάρχει σχετική προετοιμασία για τον επικείμενο κίνδυνο, τότε επιτυγχάνονται θαυμαστά αποτελέσματα, όπως εκείνα της Γενιάς του 1940. Όταν σιγήσουν του **πολέμου οι σειρήνες**, συνήθως, ο ένας στρέφεται κατά του άλλου. Ο διπλανός μας γίνεται αντίπαλος ή και εχθρός ακόμη. Στο κυνήγι της απόλαυσης της ατομικής ευμάρειας λησμονούμε τη μεγάλη αλήθεια, ότι το προσωπικό συμφέρον είναι απόλυτα συνυφασμένο με το ευρύτερο καλό και ειδικά με την ύπαρξη της Πατρίδας μας.

Οι δυνάμεις εθνικής συνοχής, οι αξίες μας, ξεθωριάζουν και η κοινωνία λαμβάνει μαζικό χαρακτήρα και καθίσταται ένα απλό συνονθύλευμα. Ο τρόπος σκέψης, η νοοτροπία μας, αλλάζει σύμφωνα με την καλούμενη «μαζική κουλτούρα», που αντικατέστησε την παιδεία με την ευρεία έννοια που έδωσαν οι προγονοί μας. Το άτομο θεοποιείται ως προς τα δικαιώματά του και στην καλύτερη περίπτωση το έργο που αφορά στην Πατρίδα ανατίθεται στους «ειδικούς», **ενώ οι λοιποί είμαστε εκτός ευθύνης!**

Τις τελευταίες δεκαετίες ζούμε στην εποχή της κυριαρχίας του **οικονομικού παράγοντα**. Τα πάντα στον βωμό του κέρδους και της διασημότητας. Τα πάντα στραμμένα προς τα εκεί, **αδιαφορώντας τι είδος ανθρώπων καλλιεργούμε και ποια ευδαιμονία επιζητούμε**. Τα πάντα μετρήσιμα με αριθμούς και ποσοστά κέρδους και κατανάλωσης. Μια απόλυτα **μηχανιστική αντίληψη**, που αμβλύνει μέχρι μηδενισμού τις άλλες **αξίες και αρετές**.

Η **έννοια της φιλοπατρίας, η αγάπη για την Πατρίδα**, την οποία οι πρόγονοί μας θεωρούσαν, ως **ύπατη αρετή**, ουσιαστικά απαλείφεται από το λεξιλόγιό μας και, δυστυχώς, από την συνείδησή μας. Η φιλοπατρία μεταλλάχθηκε σε **πατριωτισμό** (αντιδάνειο του γαλλικού patriotisme). Ο **εθνισμός** διαστρεβλώθηκε σε **εθνικισμό** και κακοποιήθηκε σε **σωβινισμό**, που τελικά αντιπαρατάχθηκε με τον διεθνισμό.

Αμβλύνθηκε κάθε αγνό συναίσθημα αγάπης προς την Πατρίδα, όπως και η συνειδητή ευθύνη εθελοντικής σύγκλισης των προσπαθειών όλων.

Σε ένα υγιές δημοκρατικό σύστημα ο φαύλος δεν μπορεί να βλάψει τη χώρα. Σε μια κακή, όμως, δημοκρατία ακόμα και οι ενάρετοι πολίτες δεν μπορούν να δρουν προς όφελος του συνόλου.

Για την οντότητα της Πατρίδας απαιτούνται να συνυπάρχουν τα εξής: **Έδαφος, Λαός και Κράτος (ισχύς)**. Στη σημερινή δική μας πραγματικότητα το «έδαφος» υπάρχει, παρά τις «γκρίζες ζώνες» που επιδιώκουν γείτονές μας. **Η κρατική ισχύς**, παρά το ότι στην τρέχουσα περίοδο, για λόγους κυρίως οικονομικούς έχει αμβλυνθεί, στη γενική περίπτωση είναι σημαντική. Σε ότι αφορά, όμως, την **έννοια του «λαού»** υφίστανται μείζονες αμφισβητήσεις. Ο Λαός υπάρχει όχι μόνο ως αριθμητικό μέγεθος, αλλά κυρίως, ως οντότητα με ουσιαστική συνοχή. **Ως συνδετικοί παράγοντες θεωρούνται η κοινή καταγωγή, θρησκεία, η γλώσσα, τα κοινά ήθη και έθιμα ... που μετατρέπουν το άθροισμα των ανθρώπων σε Δήμο, Πόλη, Πολιτεία και Πατρίδα.**

Η Πατρίδα, κοντολογίς, πραγματώνεται με το βιωματικό συναίσθημα, ότι ανήκουμε σε ένα σύνολο, στο οποίο θέλουμε να ανήκουμε και εκείνο μας δέχεται με αγάπη ως μέλη.

Κατά την στρατιωτική θητεία του ο νέος δεν εκπαιδεύεται απλά στον χειρισμό των όπλων, αλλά για να καταστεί **μαχητής στον πόλεμο και στη ζωή**.

Η **Εθνική Άμυνα** δεν είναι υπόθεση μόνον των λειτουργών της, οι οποίοι φέρνουν ακέραιη της ευθύνη της επιτελικής και επιχειρησιακής διεξαγωγής, αλλά όλων, όσων επιθυμούν να απολαμβάνουν τα αγαθά, έστω και ολίγα, που τους προσφέρει η Πατρίδα μας. Είναι προσωποπαγές **καθήκον και όχι εξαγοράσιμο**. Ο ιδρώτας και το αίμα δεν αποτιμώνται με χρήματα. Είναι συστατικά της ζωής μας. Ας αναλογιστούμε πώς είναι δυνατόν να συγκριθεί μια ώρα φρουρού στο «Φυλάκιο Ω» ή μια υπηρεσία στο **υποβρύχιο που πλέει στο βυθό της θάλασσας ή η επαγρύπνηση ενός παρατηρητή στο ξερονήσι με οποιαδήποτε άλλη εργασία σε κλίμα ασφάλειας! Ποια δύναμη ψυχής πρέπει να έχει αποκτήσει ο νέος για να σηκώνει την ευθύνη της τιμής της Πατρίδας ολόκληρης!**

Η οικονομική ισχύς πρέπει να συνδυαστεί απαραίτητα με το εθνικό φρόνημα για να καταστεί αειφόρος αξία. **Το εθνικό φρόνημα δεν επιβάλλεται με την ισχύ, αλλά αναδύεται από την τα βάθη της καρδιάς και ριζώνει στην συνείδηση του κάθε νέου με την αγωγή και την ολιστική παιδεία**. Καλλιεργείται όχι στα σκληρά πεδία των ανταγωνισμών για την απόκτηση μόνον οικονομικής ισχύος. **Η λεβεντιά επιτυγχάνεται με την ολιγόμηνη δημιουργική στρατιωτική θητεία μέσα στο γόνιμο περιβάλλον του Στρατεύματος**.

Συμπεράσματα

Το οικονομικό στοιχείο διαδραματίζει το δικό του σημαντικό ρόλο, όπως άλλωστε το Κοινωνικό, η Δικαιοσύνη, η Εθνική άμυνα, το Θρησκευτικό, η Παιδεία κ.λπ. **Το Πολιτικό στοιχείο έχει τον κύριο συντονιστικό ρόλο, αλλά δεν κυριαρχεί στα λοιπά, ούτε ποδηγετείται από κανένα**.

Η ύπαρξη της Πατρίδας είναι η ικανή και αναγκαία συνθήκη για ανάπτυξη όλων των λοιπών αγαθών (δημοκρατία, ελευθερία, ανθρώπινα δικαιώματα, ευημερία, δικαιοσύνη). **Ξεπερνάει το κατώφλι της ιερότητας και εισέρχεται στην αγιότητα. «...απάντων τιμιώτερον και αγιότερον ...εστί η πατρίς...»[Σωκράτης]**.

Πατρίδα ευυπόληπτη και αξιοπρεπή, όχι απομονωμένη και τυφλή δημιουργούν οι πολίτες, με **εθνικό φρόνημα**, οι οποίοι πλάθονται με τη δοκιμασμένη αγωγή, που αρχίζει από την κούνια με το χαμόγελο της μάνας, χτίζεται στο σχολείο και στο στράτευμα.

Η Δημοκρατία δεν είναι η ονομαστική εφαρμογή, κατά το δοκούν του καθενός, αλλά ένα διαρκές πρόταγμα όλων των μελών και των οργάνων της πολιτείας. **Τότε καθίσταται αρετή ολόκληρου του Λαού, ο οποίος δημιουργεί την οντότητα Πατρίδας άξιας σεβασμού στα πλαίσια του Παγκόσμιου περιβάλλοντος**.

Επίλογος

«Δεν ζει χωρίς Πατρίδα η ανθρώπινη ψυχή» (Παλαμάς). Και εάν ακόμη επιτευχθεί το απίθανο μια πλανητική Συνομοσπονδία Κρατών, οι Πατρίδες θα υπάρχουν πάντα, γιατί ο άνθρωπος μόνον μέσα στην Πατρίδα βιώνει με πληρότητα τον εαυτό του.

Η Πατρίδα ξεπερνάει το κατώφλι της ιερότητας και εισέρχεται στην αγιότητα, «...απάντων τιμιώτερον και αγιότερον ...εστί η πατρίς..» (Σωκράτης). Κρυσταλλώνεται στην ιστορική διαδρομή και εκφράζει ένα ευαγές μέλλον των επόμενων γενεών. **Οι γενεές δεν χωρίζονται μεταξύ τους.** Η καθεμιά φέρνει μέσα της όλες τις προηγούμενες και τις επόμενες. Έτσι πλάθονται πολίτες, οι οποίοι δημιουργούν Πατρίδα ευυπόληπτη και αξιοπρεπή. Όχι απομονωμένη και τυφλή! **Αλλά Πατρίδα σεβαστή στους άλλους, που σημαίνει σεβαστή πρώτα σε εμάς.** Τέτοια, όμως, Πατρίδα δημιουργούν οι **σωστοί πολίτες**, που αντίστοιχα πλάθονται με **τη δοκιμασμένη ολιστική παιδεία.**

Πέρα από τα καταγεγραμμένα με «χρυσά γράμματα» στις Δέλτους της Ιστορίας της Πατρίδας μας κατορθώματα, την προσφορά σε αίμα και ψυχές στα πεδία των Μαχών του Έθνους μας, μια ευεργετική γενναιοδωρία, στην οποία χρωστάμε σήμερα και τη δική μας ευημερία, **οι ΕΔ προσφέρουν μια αννεκτίμητη και κορυφαία διττή «παραγωγική» προσφορά:** Το αίσθημα **ασφάλειας** έναντι εξωτερικών απειλών και την **ευρεία παιδεία (ανδραγωγία)**, που αναπτύσσει πρόσωπα υπεύθυνα για τη δημοκρατική κοινωνία μας.

Το αίσθημα ασφάλειας είναι το πρώτιστο και το ισχυρότερο που βιώνει κάθε έμβιο ον. **Η βασική προϋπόθεση της ζωής είναι η εξασφάλιση της ύπαρξής της. Η ακεραιότητα της Πατρίδας μας, συνιστά το πρώτιστο καθήκον των ΕΔ.** Είναι όμως και μια **υποχρέωση προσωποπαγής για τον καθένα μας, που ζει και απολαμβάνει τα αγαθά της ζωής στη Χώρα μας. Γι' αυτό η στρατιωτική θητεία δεν εξαγοράζεται, πλην αδήριτης, προσωπικής ανικανότητας.**

Όσο πιο πολύπλευρη είναι η πνευματική καλλιέργεια τόσο πιο γόνιμη καθίσταται η εξειδικευμένη εκπαίδευση. Όλες οι μεγαλοφυείς Προσωπικότητες, που πρόσφεραν τεράστιο πνευματικό έργο στην ανθρωπότητα είχαν, σχεδόν πάντοτε, μια **ευρεία παιδεία.** Αυτού του είδους η **ολιστική παιδεία (ανδραγωγία)** καλλιεργείται στα Παραγωγικά Στρατιωτικά Σχολεία και αφορά σε όλο το φάσμα του ανθρώπινου γίνεσθαι: γνωστικό, θυμικό (φρόνημα) και ηθική συγκρότηση, τα οποία εξελίσσονται δια βίου. Είναι η **ανδραγωγία ηγητόρων**, οι οποίοι θα κληθούν, εάν απαιτηθεί, να οδηγήσουν τους νέους μας στη μάχη και ακόμη στην αυτοθυσία. Απόκτηση ηγετικών προσόντων σημαίνει ανάπτυξη **εμπιστοσύνης και κατανόησης των ανθρώπων. Ενσυναίσθηση, όραμα, ολιστική νοημοσύνη, πολυμαθία, πολύτροπη δράση. Αντιμετώπιση της αβεβαιότητας και του απροόπτου.**

Αρμοστικότητα, σύνεση, σωφροσύνη και κοινή πίστη, βούληση και προσπάθεια. Πάνω από όλα, αγάπη για τον διπλανό. Προσωπική ευθύνη και συναδελφοσύνη μαζί.

Πρώτιστη ενέργεια του Οραματιστή Πρώτου Κυβερνήτη της Νεότερης Ελλάδας Ιωάννου Καποδίστρια, για να δώσει ελπίδα ζωής και μέλλον στην καθημαγμένη Πατρίδα, ήταν να ιδρύσει τη Σχολή Παραγωγής Αξιωματικών που θα δομούσαν προσωπικότητες με προσόντα να οδηγήσουν τους νέους στην αγάπη για την Πατρίδα τους. Τους ονόμασε «**Ευέλπιδες**», ήτοι «**καλές ελπίδες**» του Έθνους, γιατί αυτοί θα δομούσαν τα υπεύθυνα μέλη της Κοινωνίας. Αυτή είναι η αποστολή

της Σχολής Ευελπίδων και δεν έχει αλλάξει, ούτε μπορεί να αλλάξει ποτέ στο μέλλον. **Η αιφόρος ρήτρα: «ἀρχεσθαι μαθὼν ἀρχεῖν ἐπιστήσει».** Είναι στην ουσία της η «πνευματική ατμομηχανή» της εθνικής ανδραγωγίας των νέων μας. Να καταστούν ικανοί να φέρουν όπλα και να επωμισθούν την ευθύνη της ακεραιότητας της Πατρίδας μας. **Δεν μεταλλάσσεται δια μαγείας ο άνθρωπος σε αγωνιστή πολέμου.** Πρέπει να καταστεί πρώτα αγωνιστής της ζωής. Να αντιμετωπίζει τα προβλήματα που πάντα απρόοπτα έρχονται και δεν μπορεί να τον απαλλάξει από αυτά κανένας άλλος, εάν και ο ίδιος δεν καταβάλει την προσπάθεια, που του ανήκει. **Τέτοιους ευσυνείδητους πολίτες απαιτεί και η ευνομούμενη Δημοκρατία**

Η ακεραιότητα της Πατρίδας διασφαλίζεται με τη **φιλοπατρία** ολόκληρου του λαού. Μια ανυπέρβλητη δύναμη για ζωή, που τον εξοπλίζει με αρετές, πιστεύω, φιλότητα, ελπίδα, μελλοντική προσδοκία! Μια αγάπη, που υπερβαίνει τον έρωτα και την φιλία εγγίζοντας τα όρια της αγάπης για κάτι το ιερό και άγιο, την Πατρίδα.

Τότε το καλό της Πατρίδας, συνιστά υπόθεση του καθενός μας και η ατομική μας ελευθερία υπόθεση όλων. Το ίδιο πιστεύω πρέπει να έχει και ένας πολίτης άξιος να ζει σε μια δημιουργική Δημοκρατία. Γι' αυτό ακριβώς τον λόγο διατεινόμαστε ότι η στρατιωτική θητεία συνιστά διαχρονική δημοκρατική αξία.

Το Στράτευμα σήμερα συνιστά και θα συνιστά και στο μέλλον το πρότυπο εύρυθμου, αποδοτικού και δημιουργικού πολύτροπου Φορέα της Πατρίδας μας. **Η συνοχή του ερείδεται στην ενσυνείδητη πειθαρχία, που συνιστά την πιο ισχυρή αρετή συνοχής.** Ήτοι η όλη λειτουργία του βρίσκεται πάντοτε στο ιδανικό σημείο της χρυσής αναλογικής σύνθεσης, ως μέτρον άριστο, μεταξύ της αυθαιρεσίας και της καθυπόταξης.

Κοντολογίς, οι Ένοπλες Δυνάμεις με την ευέλικτη δομή και την αρμοστικότητα στις απαιτήσεις του διαρκώς εξελισσόμενου περιβάλλοντος συνιστούν το πρότυπο παράδειγμα εύρυθμου «ζωντανού οργανισμού», που δημιουργεί συνθήκες ικανοποιητικές στο προσωπικό του, αλλά και από τον οποίο αναδύεται υψηλός βαθμός εμπιστοσύνης για όλο τον Λαό. Ήτοι το άριστο παράδειγμα (paradigm) προς μίμηση.

Η έννοια της **φιλοπατρίας**, την οποία οι πρόγονοί μας θεωρούσαν, ως ύπατη αρετή, σήμερα μεταλλάχθηκε και κακοποιήθηκε. Είναι απόλυτη ανάγκη να προβούμε σε μια Πανελλήνια εθνική εγρήγορση. Να ορθώσουμε το πνευματικό ανάστημα της Αιώνιας Ελλάδας. **Την υπεροχή του ελληνικού τρόπου σκέπτεσθαι, συναισθάνεσθαι και πράττειν.** Η Ελληνική Φυλή στέκεται στην ύπατη βαθμίδα, γιατί είναι η κοιτίδα και η μητέρα παντός πολιτισμού. **«Οποιος σκέπτεται σήμερα, σκέπτεται ελληνικά, έστω κι αν δεν το υποπτεύεται» (Romilly).** Δεν αμφισβητεί κανένας στον Πλανήτη ότι οι Πρόγονοί μας υπήρξαν οι φωτοδότες της Οικουμένης, στην ανθρώπινη σκέψη και τον ανθρωπισμό.

Εμείς, όμως, είμαστε οι γνήσιοι απόγονοί τους; Όχι, μόνον στα λόγια, αλλά και στην ουσία μας; Η γλώσσα μας, η Παιδεία μας, η Σκέψη μας έχουν τα στοιχεία της αδιάλειπτης συνέχειας της καταγωγής μας, όπως αυτά μετεξελίχθηκαν στη ροή της Ιστορίας και εμπλουτίστηκαν ή εναρμονίσθηκαν στις εξελίξεις της ζωής της ανθρωπότητας; Αποκτήσαμε μια ταυτότητα δική μας, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι είμαστε ανένταχτοι στο σύγχρονο περιβάλλον; **Πά-**

να υπάρχει μια διακριτή και ευανάγνωστη προσωπικότητα κάθε λαού. Εμείς οφείλουμε να έχουμε τη δική μας. **Απαιτείται να δημιουργήσουμε μια σύγχρονη Πατρίδα εφάμιλλη των προηγμένων Εθνών της Γης. Να έχει αυτοδύναμη πρόοδο, να είναι αυτοοργανούμενη, δημιουργική, προοδευτική και η οποία να εμπνέει τους νεότερους και να δίνει αισιοδοξία.**

Μια Πατρίδα ισότιμη και σε αρμονία με ό,τι της αξίζει ιστορικά. **Αυτό είναι δικό μας άμεσο έργο.** Το ότι «οι άλλοι δεν μας αφήνουν» δεν ευσταθεί, γιατί είναι δικαιολογία που μας βολεύει. Η θλίψη που νιώθουμε πρέπει να μετατραπεί σε πείσμα, σε θέληση για ενέργεια και δράση. Δράση όλων μας ή τουλάχιστον μιας μεγάλης κρίσιμης μάζας.

Στα δύσκολα πάντοτε ξεχώριζαν οι πρόγονοί μας. Οφείλουμε να κάνουμε το πρώτο μεγάλο βήμα. Να γίνουμε πάλι **«εμείς»** με τη διπλή του έννοια. Να γίνουμε ένα **αρμονικό «όλο»** και ταυτόχρονα να γίνουμε «εμείς», ως εάν **«Έλληνες»**. Να επαναφέρουμε σταδιακά στο άριστο μέτρο τις αξίες συνοχής. Οι αξίες είναι σχέσεις που συγκροτούν τους Κοινωνικούς δεσμούς ζωής. Την κατανόηση της πραγματικότητας, την ωραιότητα των ανθρώπινων σχέσεων και την απόδοση της δικαιοσύνης, κοντολογίς, την ηθική πράξη. **Να καταργήσουμε την προσωπική μας αυθεντία.** Να θεωρήσουμε ως καλύτερη προσέγγιση εξεύρεσης λύσεων των προβλημάτων τον ειλικρινή δημιουργικό διάλογο με ουσιαστικά επιχειρήματα μεταξύ γενεών, γιατί ποτέ δεν αποκόπτεται το παρόν από το παρελθόν και το μέλλον.

Με δημιουργικό διάλογο οδηγούμαστε στη συναίνεση. Από την επιβολή απόψεων αναδύονται πάντα αντίπαλοι. Ο διάλογος, όμως, απαιτεί ενσυναίσθηση. Να μπαίνουμε στη θέση του άλλου και να θεωρούμε το διπλανό ίσο με εμάς. **Τότε συντίθενται αρμονικά η ελευθερία, με την ισότητα μέσα στην αδελφοσύνη της αγάπης.**

Τότε δημιουργείται το υπέροχο συναίσθημα του να ανήκουμε σε μια ομάδα, που θέλουμε να ανήκουμε, αλλά και εκείνη μας θέλει. Τότε δημιουργούνται ακατάλυτοι δεσμοί. Κορυφαίο πρότυπο η αρμονική οικογένεια. Η ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ, που δυστυχώς χάθηκε!!!

Κανένας δεν πρόκειται να μας βοηθήσει. Μόνον έτσι η Ελλάδα θα καταστεί πάλι υγιής και στέρεα εθνική και πολιτική οντότητα.

Δεν δικαιολογούνται οι νέοι μας σε αποχή, αλλά ούτε εμείς οι μεγαλύτεροι σε αδράνεια. Το τι πρέπει να κάνουμε περίπου το διαισθανόμαστε, αλλά το πιο δύσκολο είναι η βούληση για την πραγματοποίησή του. Εάν δεν ξεκινήσουμε τώρα, ίσως αύριο να είναι αργά. Η θλίψη, για τις τυχόν αστοχίες που νιώθουμε τα **προηγούμενα** τελευταία χρόνια, που είναι επανωτές και οδυνηρές μάς έχουν φέρει πιο κοντά στη σκληρή αλήθεια. Αποκτήσαμε άραγε τη σωστή γνώση; Ένα είδος σοφίας για ενέργειες και πράξεις και μια τεράστια δύναμη βούλησης πρέπει να αναδυθούν, λόγω της ευεργετικής θλίψης που νιώθουμε αυτή τη στιγμή.

Οι νέοι μας είναι οι **«ευέλπιδες» του Έθνους μας και πρέπει να είναι πρωτοπόροι.** Μαζί και τα λαμπρά παιδιά μας, που απόκτησαν εμπειρία προόδου στο Εξωτερικό, όπως και τα Ελληνόπουλα της Ομογένειάς μας. **Όλοι μαζί!** Και οι παλαιότεροι με το παράδειγμά τους νιώθοντας το βάρος της ευθύνης από τη σοφία της ζωής.

Και εάν οι αριθμοί είναι αρνητικοί, η ποιοτική υπεροχή ασφαλώς θα αποδώσει θετικό αποτέλεσμα. Ας ανυψώσουμε και ας προβάλλουμε προς όλες τις κατευθύνσεις έναν πολιτισμικό παλμό και φρόνημα. Ας απλώσουμε χέρι συνεργασίας στο διπλανό μας.

Ας φτιάξουμε όλοι μαζί τη σύγχρονη Πατρίδα μας, πρωτοπόρο Μέλος της Διεθνούς Κοινότητας.

Ειδικά τώρα, με την έναρξη του Νέου Έτους, οφείλουμε ως ελάχιστο χρέος μας άπαντες να τιμήσουμε Εκείνους που θυσίασαν την δική τους Μονάδα, τη ζωή τους δηλαδή, για να σωθεί η Ύπαρξη της Εθνικής μας Εστίας, που παραμένει πάντα ό,τι τιμιότερο και αγιότερο έχουμε.

Και θα Τους τιμήσουμε ειλικρινά μόνον εάν δώσουμε και τηρήσουμε την υπόσχεση ότι θα διατηρήσουμε την Ελλάδα μας υψηλά εκεί που αρμόζει στην Ιστορική Της θέση.

Δημήτρης Κ. Μπάκας
Ιανουάριος 2026